

OD ISTIH AUTORKI

Vaj Kiland i Penelopi Vord

SKRIVENE PORUKE

GOSPODIN NADMENI

DRSKI SAPUTNIK

Vaj Kiland

ON MI JE SVE

Penelopi Vord

KAO PAS I MAČKA
ZABRANJENA STRAST

SREĆNO PISMO

PENELOPI VORD

VAJ KILAND

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland, Penelope Ward

HAPPILY LETTER AFTER

Copyright © 2020 Vi Keeland & Penelope Ward

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Luni – ova knjiga jedinstvena je kao ti.

Poglavlje 1

Sejdi

Slobodno: Recite devojci s kojom ste izašli, koliko je lepa.

Nikako: Nemojte reći devojci s kojom ste izašli koliko liči na vašu bivšu verenicu... ali da je malo mesnatija na pravim mestima.

Članak za ovu nedelju bio je lak zadatak. Treba samo da sažmem vreme koje sam sinoć provela sa Ostinom Kabldikom (Đokom Kaldrmom). Ne, ne šalim se. Stvarno se tako zove – pametan je potez što se predstavlja kao Ostin Kob na sajtu za upoznavanje Match.com. Međutim, ime nije bilo ono najgore. Momak je prosto užasan. Mogla sam da napišem ovonedeljnu kolumnu *Slobodno i Nikako* na osnovu najmanje desetak stvari koje je uradio pogrešno. Da vidimo...

Zurila sam odsutno u monitor računara na stolu i tapkala prstom po donjoj usni, razmišljajući o onome što je bilo u ponudi.

Slobodno: Pokrijte usta kad kijate.

Nikako: Nemojte da sejete upravo sažvakane komadiće obroka svud po Berberi kaputu devojke s kojom ste izašli. (Kaputa, koji sam, usput da pomenem, odnela jutros na hemijsko čišćenje. Trebalo bi da Kabldiku pošaljem račun. Nije ni čudo da se pridev „bivša“ ispred imenice „verenica“ naselio u njegovom načinu izražavanja.)

Članak o kijanju verovatno ne bi uzleteo. Populacija u starosnoj dobi od dvadeset jedne do dvadeset osme godine koja čita *Modernu gospođicu*, pomalo je gadljiva. Možda bi ih više zanimalo druge Kabldikove prakse:

Slobodno: Naručite pivo, sok, vodu ili vino tokom romantičnog sastanka.

Nikako: Nemojte naručiti širli templ bezalkoholni koktel sa trešnjom i nemojte ga koristiti kao rekvizit za demonstriranje veštine vezivanja jezikom peteljke u čvor dami koju ste upoznali pet minuta pre toga.

Totalna ljiga.

Iz duboke zamišljenosti prenela me je koleginica Devin koja je došla i isporučila mi poštu. Ubacila je gomilu koverata u korpu na ćošku mog stola i upitala: „Hoćeš nešto iz *Starbaksa*? Skoknuću tamo na brzaka.“

Samo da napomenem, imala je u ruci plastičnu čašu s pola litre kafe.

Devin je jedna od modnih urednica časopisa. Ipak, povremeno, kad je pogledam, dođe mi da se počešem po glavi. Danas je imala belu bebi-dol haljinu, srebrni svetlucavi sako,

žute gumene čizme i šareni šal koji je visio sve do poda... a nije padala kiša. Ugrizla sam se za jezik. Na kraju krajeva, donela mi je pisma i ponudila se da ode po kafu. Bila sam dovoljnu mudra da ne grizem ruku koja me hrani. Plus, Devin je jedna od mojih najboljih prijateljica.

Otvorila sam fioku, iskopala novčanik iz torbice i izvukla novčanicu od deset dolara. „Veliki ledeni late sa sojinim mlekom bez šećera. Ja častim, ti naruči šta hoćeš.“

Nabrala je prčasti nosić. „Ima li uopšte kafe u tome?“
„Espresso.“

„Oh, u redu. Vraćam se za par minuta.“ Okrenula se, pošla i onda stala u hodniku ispred vrata moje kancelarije. „Usput da pitam, kako je bilo sinoć?“

„Pretvorio se posle pet minuta u dobar materijal za moju rubriku.“

Nasmejala se. „Možda bi trebalo da se vratiš u eHarmoni?“

U poslednje dve godine probala sam Meč, Plenti of Fiš, eHarmoni, Zusk i Bambl. Iako nisam Jevrejka, registrovala sam se i na Jdate, sajt na kojem Jevreji traže srodne duše istih religioznih opredeljenja. Moj baksuzluk u romantičnim susretima za mene lično predstavljao je iskušenje, ali dobro mi je došao za nedeljne kolumne koje sam morala da pišem kao stalno zaposleni novinar časopisa.

„Razmišljam da se prijavim na Grindr.“

„Zar to nije sajt za biseksualce, gej i transrodne osobe?“

„Nakon sinoćnjeg izlaska preispitujem svoju seksualnu orijentaciju.“

Devin se nasmejala, misleći da se šalim. Ali još izlazak-dva nalik na ove poslednje, i mogla bih ozbiljno da odmerim koliko volim penis.

Odlučila sam da sačekam da se vrati sa kafom pre nego što se posvetim radu na članku koji sam morala da završim.

Da bi mi brže prošlo vreme, dohvatila sam svežu gomilu pisama i počela da ih sortiram.

Oglasi.

Oglasi.

Rezime od nekoga ko je želeo da stažira u časopisu.

Stranice za korekturu iz odeljenja pripreme za štampu.

Oglasi.

Pismo žene kojoj se ne sviđa što sam upotrebila reč „gaćice“ u prošlonedeljnom članku. Otkucano s obe strane papira. Očigledno ima vremena na pretek.

Stala sam kod pretposlednje koverta. Nije bila adresirana ni na Sejdi Biset ni na uredništvo. Već na Deda Mraza. Pošto je bio tek jun pogledala sam žig, pomislivši da je možda reč o zalutalom pismu. Ali... jok. Poslato je pre tri dana. Svako od nas novinara u *Modernoj gospođici* imao je nekoliko nedeljnih kolumni za koje je bio zadužen, ali smo takođe vodili i tromesečne ili praznične rubrike. Ja sam bila zadužena za *Praznične želje*, članke koji su izlazili u novembru i decembru. Tako da nije bilo toliko neobično što je meni stiglo pismo upućeno Deda Mrazu. Mada je svakako došlo u čudno vreme. Nismo čak ni objavili adresu za pisma još od prošlog decembra. Bez obzira na to, otvorila sam kovertu i zavalila se u naslon stolice, radoznala da saznam ko je to tako nestrpljiv i ne može da sačeka još nekoliko meseci.

Dragi Deda Mraze,

zovem se Birdi Maksvel i imam deset i po godina.

Prva rečenica izmamila mi je osmeh. Kad sam ja prestala da govorim to *i po?* Tehnički gledano, imala sam dvadeset devet i po godina. Ali svakako nisam želela da naginjem tridesetj više nego što moram. Ovih dana, umesto tačnog

broja više sam volela da kažem da sam u drugoj polovini dvadesetih. Birdi je, s druge strane, verovatno želela da ostavi utisak da je zrelija. I ja sam to radila u njenim godinama. Vratila sam se čitanju, pitajući se šta je devojčica poželeva od Deda Mraza.

Iako ti pišem ovo pismo, nisam sigurna da i dalje verujem u tebe. Znam da to zvuči glupo, ali tako je kako je. Imam dobre razloge. Izneverio si me. Da li zaista postojiš? Možda ovo pismo niko neće pročitati jer ne postojiš. Ne znam.

Bilo kako bilo, pre četiri godine pisala sam ti i zamolila sam te da pomogneš mojoj mami da ozdravi. Imala je rak. Umrkla je dan pred Božić, dvadeset trećeg decembra. Kad sam se rasplakala i rekla da ne postojiš, tata mi je kazao da Deda Mraz radi samo za decu, i da ne ispunjava želje koje se odnose na odrasle. Zato sam sledeće godina tražila plavi bicikl sa belom korpicom i roze cvetićima, trubicom koja kvače kao patka, i registarskom tablicom sa mojim imenom. Ništa nije stiglo sa imenom Birdi. Ni magneti, ni šolje za kafu, a pogotovo nije bilo registarskih tablica za bicikl. Ali ispunio si mi glavnu želju. Moj bicikl je divan, iako tata kaže da počinju noge da mi kače beton kad okrećem pedale.

Prošle godine sam zatražila kućence. Stvarno sam mnogo, mnogo želela veliku dogu koju bih zvala Marmadjuk, s jednim plavim i jednim smeđim okom. Ali nisi mi doneo kuće. Tata je pokušao da me uveri da ne donosiš žive poklone. Nije znao da je Suzi Redmond, devojčica koja me najviše nervira u razredu, tražila hrčka i dobila ga je od takozvanog Deda Mraza. Kao

što sam rekla, nisam sigurna da postojiš. Niti da li stvarno postoje pravila koja, kao što moj tata kaže, moraš da poštuješ. Ali pomislila sam da bi ovo mogao da bude dobar način da ti pošaljem listu ove godine. Pa, u stvari, nije baš lista ni spisak, već jedna velika i važna stvar koju želim...

Ako si ti stvarno Deda Mraz, možeš li mom tati i meni doneti jednu prijateljicu? Nekog nalik mojoj mami, ali ne pravoj mami jer ja imam samo jednu mamu a nje više nema. Možda nekoga ko će tatu moći ponekad da nasmeje. I ako ume da pravi pletenice, to bi takođe bilo super sjajno. Tata ih stvarno, stvarno loše pravi.

Hvala ti!

Birdi Maksvel

P.S. Znam da je leto. Ali pomislila da će trebati vremena da se nađe takva posebna prijateljica.

P.P.S. Ako stvarno postojiš, tati bi dobro došle crne čarape. One koje danas nosi imaju rupu na palcu.

P.P.P.S. I ako si stvarno stvaran, možeš li da mi pošalješ masline? Velike, crne koje se pakuju u konzerve. Ponestalo nam ih je, a tata mi je konačno dopustio da koristim otvarač za konzerve. Volim da stavim po jednu na svaki prst i da ih jedem dok gledam TV.

Trepnula sam nekoliko puta, puštajući da mi se utisci slegnu. Bilo je to najslađe, najnesebičnije pismo koje je dospelo do mog stola. Činjenica da je devojčica izgubila majku sa samo sedam godina slomila mi je srce. Ja sam imala šest i po kad je moja mama umrla od raka. I oh bože... setila sam se kada sam poslednji put videla mamu i shvatila sam kako sam tada govorila koliko godina imam – šest... *i po*.

Oh Birdi, potpuno te razumem. U godinama nakon smrti moje majke i mom ocu retko se javljao osmeh. Moji roditelji bili su zajedno još od srednje škole. Na Dan zaljubljenih u prvom razredu srednje škole dao joj je prsten-lizalicu ispred picerije dve ulice od škole. Pet godina kasnije, doveo ju je tačno na to isto mesto i zaprosio je pravim prstenom. Njihova ljubav bila je ono o čemu devojčice maštaju. Iako je nadahnjivala, imala je i mana. Postavili su visoko lestvicu onoga što bi ljubavna veza trebalo da bude, i odbijala sam da se zadovoljim ičim manjim.

Uzdišući, još jednom sam pročitala pismo. Posle drugog čitanja, suze su mi bile u očima. Nisam tačno znala šta bih mogla da učinim za Birdi, ali javila mi se iznenadna potreba da pozovem svog oca. I to sam i uradila.

* * *

Kao tipična Njujorčanka, svakog dana na povratku kući s posla više sam išla u posetu maloj prodavnici na ćošku nego u nabavku hrane. Kairo, momak koji je radio za kasom, doselio se iz Bahreina i maštao da postane standap komičar. Prema kupcima se ponašao kao da su test-publika.

Počela sam da istovarujem stvari iz korpe ispred kase.

„Sinoć sam rekao ženi da je previsoko iscartala obrve. Izgledala je iznenađeno.“

Osmehnula sam se i odmahнула glavom. „Nije loše, Kairo. Ali, znaš mene, ja volim bezobrazne viceve.“

Kairo je pogledao oko sebe i onda mi dao znak da se nagnem ka njemu. „Devojka je primetila da su počele da joj rastu dlake između nogu. Ne znajući o čemu se radi, zabrinula se i pitala mamu da li je to normalno. Mama joj je odgovorila: 'Normalno je, dušo. Mi to zovemo majmunče.

To znači da postaješ žena.' Devojka je zatreperila od uzbuđenja. Te noći, za večerom, hvalila se sestri. 'Moje majmunče dobilo je dlake!' Sestra se nasmešila. 'Jaka stvar! Moje je već pojelo desetak banana.'

Nasmejala sam se. „Zadrži ga za nastup.“

Kairo je pokazao na raf iza mene. „Jesi li videla? Nabavio sam još onih čokoladnih keksića koje voliš.“

Prostejala sam. *Piruline*, spiralni kornetići punjeni lešnikom i čokoladom bili su moja slabost. Imala sam sreće da mi se kalorije lepe za dupe, a obline su trenutno u modi. „Rekla sam ti da prestaneš da ih naručuješ.“

Nasmešio se i mahnuo rukom. „Uzmi slobodno, ja častim.“

Uzdahnula sam. Ali ipak sam krenula duž rafa. Jer... volim slatko. Kairova mala prodavnica nije imala nikakvog logičkog reda u izlaganju proizvoda. Sunderi su bili naslagani pored špageta, a preko puta njih stajale su *Piruline*. Dohvatila sam pakovanje i primetila da su iza slatkiša konzerve. *Crne masline*. Nasmešila sam se, pomislivši na Birdi. Krenula sam ka kasi. Svega tri koraka kasnije, vratila sam se i uzela dve velike konzerve maslina s police.

Kairo mi je ispričao i još tri loša vica dok sam plaćala ono što sam uzela. Izašla sam sa dve pune kese i nisam imala pojma šta ću da radim sa tolikim maslinama, ali iz nekog razloga pevušila sam na putu kući: „Zvončići, zvončići, zvonice celu noć“.

Poglavlje 2

Sejdi

„Šta to, pobogu radiš?“

Narednog popodneva Devin je ušla u moju kancelariju i zatekla me sa razmotanom rolnom ukrasnog, božićnog papira na stolu i velikom konzervom u sredini. Slegnula sam ramenima i počela da isecam papir. „Pakujem masline.“

„Uh! A zašto?“

Posegla sam ka plastičnoj torbi koja je stajala na stolici i izvukla ono što sam kupila na pauzi za ručak. „Kako ovo da umotam? Nemam kutiju.“

Devinine čupave obrve su se nabrale. „Hoćeš da spakuješ crne muške čarape?“

Spustila sam makaze i obmotala crveno-beli ukrasni papir oko konzerve. „Pa, ne mogu da pošaljem praznične masline bez čarapa.“

Iščupala mi je čarape iz ruke i smotala ih u loptu. „Imam dva brata. Tata mi je davao dvadeset dolara da im kupim poklon za Božić. Svake godine dobijali su čarape sa rasprodaje,

a ja sam s preostalim parama kupovala šminku. Najbolje se pakuju ovako, smotane u loptu.“

„Oh, pametno.“

Devin se nagnula nad sto i primakla mi samolepljivu traku. „Pa, za koga su masline i čarape? Za nekog novog momka za kojeg ne znam.“

Odmahnula sam glavom. „Ne, spremam ih za Birdi.“

„Ohhh, Birdi.“ Klimnula je glavom kao da je sad sve jasno i logično. „Ko je pa ta Birdi?“

„Devojčica koja je poslala pismo na adresu naših *Prazničnih želja*. Hoću da joj se neke želje ostvare.“

„A tražila je muške čarape i masline?“

„Da, i specijalnu prijateljicu za tatu. Mama joj je umrla od raka pre nekoliko godina. Mnogo je slatka.“

Devin se namrštila. „To je strašno. Kakav je tata?“

„Otkud znam.“

Slegla je ramenima. „Sam je, nema ženu ni devojkicu. Ali će uskoro imati čiste čarape. I time je bolje plasiran od polovine muškaraca s kojima si izašla u poslednje vreme.“

Osmehnula sam se. „Tačno, to je istina. Ali nisam zainteresovana.“

„Kako god ti kažeš. Osim toga klinka je čudno pače. Ko još od Deda Mraza traži masline?“

Prestala sam da pakujem i pogledala sam je. „Kada sam imala sedam godina, tražila sam pevcu jer sam želela sveža domaća jaja.“

„Ali... pevcu ne nose jaja.“

„Nisam rekla da sam bila pametno dete.“

Devin se smejala dok je izlazila iz moje kancelarije. „Mislim da si upravo našla razlog da potražiš Birdijinog tatu na Guglu. Izgleda da ste kao stvoreni jedno za drugo.“

* * *

Nikog nisam tražila na Guglu. U stvari, nakon što sam poslala Birdi masline i čarape, poželega sam joj u sebi sve najbolje i nisam više o tome razmišljala. To jest, sve dok se nije pojavilo još jedno pismo nedelju dana kasnije. Kada sam videla ime na povratnoj adresi, odmah sam bacila ostalu poštu i otvorila ga.

Fotografija je pala na pod. Podigla sam je i pogled mi se sreo sa lepom devojčicom zlatne kose. Od vedrog osmeha na maloj školskoj slici koja je mogla da stane u novčanik, srce mi se istopilo. Bila je tako lepa sa toliko dobrote u očima, divna duša. Stavila sam fotografiju sa strane i pročitala pismo.

Dragi Deda Mraze,

Oh, bože. Oh, bože. Oh, bože! Stvarno postojiš. Stvarno si stvaran, Dobila sam danas masline i čarape. Rupe mi tačno stanu na prste! Ne rupe na čarapama. Rupe na maslinama bez koštice. Čarape nemaju rupa. To jest, tatine čarape više nemaju rupe. Tako su fine i meke. Trebalo je da ga vidiš kad ih je našao u fioci! I dalje ne zna kako su se stvorile tamo. Kaže da je čista sreća što je uspeo da ih pronade. A ja sam se nasmejala. Bilo je to tako zabavno! A onda me je odveo na sladoled u poslastičarnicu pored njegovog restorana da proslavimo srećan dan. Nisam mogla da mu kažem da ne mogu ni da zinem jer sam pojela punu konzervu maslina.

Da li sam ti rekla da moj tata ima lep, luksuzan restoran? Dame dolaze na visokim štiklama da tamo večeraju. Ja više volim da večeram u pidžami. Ali tata me tera

da obučem haljinu kad idemo na večeru. To je uvek prvog utorka u mesecu. Tada je izlazio sa mamom. A sad je ja menjam. To mi je najdraži dan u mesecu. Ne zato što volim da se doterujem i da večeram u tatinom restoranu, već zbog onoga posle večere. Tata se tada vraća kući sa mnom. Inače, obično radi do kasno.

Oh! I nisam mu rekla da sam ti pisala. Rekao bi mi da je prerano da se piše Deda Mrazu i da trebalo da budem skromna.

Sinoć sam rekla tati da bih stvarno volela da mi neko drugi isplete pletenice. On to ne zna da uradi kako treba. Onda sam ga uhvatila kako gleda video na Jutjubu o tome kako se prave pletenice. Rekla sam mu da želim pletenice koje idu preko vrha glave. One fensi. Gledao je kako neko pravi baš takve pletenice. Ako pokuša tako da mi uplete kosu, sažaliću se i pušću ga da mi napravi pletenice. A izgledaću blesavo.

U svakom slučaju, samo sam htela da ti zahvalim što si mi pokazao da stvarno postojiš.

Birdi Maksvel

P.S. Šaljem ti jednu od mojih školskih fotografija. Dali su mi ih mnogo a nemam kome da ih poklonim osim tati i baki.

P.P.S. Dodala sam nešto božićnoj listi. Da li si čuo za 23andMe? U školi smo napravili ona velika stabla koja pokazuju sve naše roditelje i bake i deke na različitim granama. Gospođica Parker rekla nam je kako može da se pljune u epruvetu i da se nađu ljudi s kojima smo u srodstvu unazad nekoliko stotina godina. Želim da dodam grane svom stablu tako da pokriju ceo zid u mojoj sobi. Moje stablo bilo je najmršavije u školi jer nemam ni braće ni sestara.

P.P.P.S. Time nisam ništa htela onako izokola da kažem. Ne želim da mi ih kupiš. Ujna mi uvek kupuje haljine koje mi se ne sviđaju, pa to čuvam za nju da mi pokloni ove godine!

Duboko sam uzdahnula i nastavila da zurim u fotografiju. Birdi je stvarno ista ja iz detinjstva. Mnogo toga bilo nam je zajedničko, od plave kose do... pa, do toga da smo rano ostale bez majke.

A njeno pominjanje pletenica oslobodilo je navalu uspomena na mog oca koji je uzalud pokušavao da mi u detinjstvu napravi frizuru. Toliko bi se namučio da bi na kraju, isfrustri-ran, odustao. I onda bih u školu otišla kao Pipi Duga Čarapa.

Da, njen otac podsećao me je na mog. Obe smo imale sreće da odrastamo uz dobrog čoveka. Saosećala sam sa gospodinom Maksvelom, ko god bio – sa ocem koji je davao sve od sebe da ćerkin život bude normalan.

Kad sam se vratila za svoj sto sa poštom, pokušala sam nakratko da se usredsredim na rad na članak pre no što su mi misli odlutale. Ponovo sam počela da razmišljam o Birdi i iznenada sam pokrenula Gugl i upisala *Birdi Maksvel* u polje za pretraživanje.

Ne.

Obriši.

Nekoliko sekundi kasnije, iskušenje se opet javilo. Upisala sam: *Birdi Maksvel Njujork, Savezna država Njujork*.

I opet sam sve obrisala.

Šta to radim?

Ostavi se toga. Smiri se.

Zašto te toliko interesuje ta sirota devojčica i njen otac?

Srce mi je zakucalo jače kad sam ponovo napisala: *Birdi Maksvel Njujork, Savezna država Njujork*.

Ne znam tačno šta sam očekivala, ali za prvi rezultat koji se pojavio, svakako nisam bila spremna.

Bila je to smrtovnica. Označila sam je kursorom i pritisla taster.

Na vrhu je bila fotografija lepe smeđokose žene koja grli malu plavu devojčicu – Birdi u mlađem izdanju.

Amanda Maksvel, 32 godine, iz Njujorka preminula je 23. decembra.

Amanda je odrasla u Gilfordu u Konektikatu, uživala je u letovanjima sa brojnom rodbinom i rođacima, koji su svi živeli na obali Konektikata. Volela je velike porodične zabave koje je priređivala sa mužem i ćerkom.

Amanda je pohađala srednju školu u Gilfordu pre no što je upisala ekonomiju na Njujorškom univerzitetu. Tamo je upoznala ljubav svog života Sebastijana Maksvela. Amanda je radila kao poslovni analitičar na Menhetnu nekoliko godina. A potom je završila prestižnu školu kuvanja. Ona i njen muž Sebastijan otvorili su luksuzan italijanski restoran sa pet zvezdica na Menhetnu.

I pored mnogih poslovnih uspeha, Amanda je najviše volela da bude mama svojoj ćerki Birdi, koja joj je bila ceo svet.

Amanda je ostavila ožalošćene svog muža Sebastijana, mladu ćerku Birdi Maksvel u Njujorku; majku Suzan Melo u Gilfordu u Konektikatu; brata Adama Meloa u Bruklinu; sestru Mejsi Melo u Nju Džersiju, i mnoge voljene ujne, tetke, ujake, i druge rođake.

Amanda je tražila skromnu sahranu u Gilfordu kojoj će prisustvovati samo uži krug porodice. Porodica želi da se zahvali svima onima koji su je okružili ljubavlju u njenim poslednjim danima. Za one koji bi da oda-ju poštu Amandi i da se oproste od nje služba će se održati u Stjuartovom pogrebnom zavodu u Glavnoj ulici u Gilfordu 2. januara od četiri do devet popodne. Umesto cveća i venaca porodica vas moli da u njen spomen date donaciju Dečijoj bolnici *St. Džud*.

Trgla sam se od Devininog glasa. „Jel ti to plačeš?“
Obrisala sam suze. „Ne.“

„Šta se desilo?“

Dohvatila sam maramicu i rekla: „To je ona devojčica... Birdi.“

„Šta je ovoga puta?“

„Poslala je... u znak zahvalnosti pismo sa svojom školskom fotografijom. Trebalo je samo da pročitam pismo i da se time zadovoljim, ali na kraju sam izguglala njeno ime i pojavila se smrtovnica njene mame. Sve to mi je bilo previše dobro poznato.“

„Uh, mogu da zamislim. Žao mi je, dušo.“ Devin je pogledala ekran i onda na veb-stranici našla fotografiju smrtovnice. Nekoliko trenutaka ju je pažljivo gledala.

Pritisla sam tasterom miša na vrh stranice da izađem iz nje. „U redu je. Ionako treba da prestanem da mislim na to dete i da se vratim poslu.“

„Šta ti je napisala? Pretpostavljam da je dobila masline?“

Posegla sam za kovertom i dodala joj je.

Nakon što je i Devin pročitala Birdino pismo, rekla je: „Oh, bože. Tako je slatka. A njen tata... gleda video o tome kako se prave pletenice? Da čovek padne u nesvest. Kladam se da je zgodan. Mislim, mama je bila mnogo lepa.“